

[From.]

henseende fra den højtærede statsminister, til forsvarsministerens fremsættelsestale og ikke mindst til økonomiministerens mange smukke ord i denne henseende. Men desværre er praksis jo blevet en helt anden. Jeg henviser til den behandling, man har givet oppositionen i forbindelse med så store lovgivningsområder som boliglovene, toldloven og skattelovene. Ord er det blevet, kun ord har det været al den snak om hensynet til oppositionen, der dog repræsenterer lige ved halvdelen af den samlede befolkning i Danmark.

Det, der har gjort mig særlig ængstelig, er en artikel i regeringsbladet, Social-Demokraten, hvori bladet skriver:

„Der har allerede været oppositionsrøster, som har hævdet det synspunkt, at forslaget måtte være forelagt til fri forhandling. Det er noget sent, disse ønsker kommer til udtryk.“

Dermed sigter bladet jo naturligvis til oppositionens udtræden af det forsvarspolitiske udvalg — og det skriver senere:

„Regeringen måtte i stedet komme med sit forslag, der så kunne undergives sædvanlig behandling i folketinget. Det er sket. Forslaget er regeringens. Selvfølgelig kan der forhandles om det, men regeringen er forpligtet af sit forslag, som oppositionen selv har ønsket det.“

Det er dette, der har gjort mig endog meget ængstelig. Nu kan det jo meget vel være sådan, at dette må stå for bladets egen regning, men det må vi have en absolut klaring på. Venstre ønsker nemlig ikke at diskutere forslaget i udvalget for til sidst at få et vide, at det alligevel bliver, som de 3 regeringspartier på forhånd er blevet enige om. Jeg må derfor spørge den højtærede forsvarsminister: er der tale om en virkelig fri forhandling, eller er forslaget at betragte som et ultimatum? Er der tale om, at ønsker fra oppositionens side om ændringer også kan blive en realitet, eller er det, som Social-Demokraten skriver, at regeringspartierne indbyrdes er forpligtet af dette forslag?

Folketingets behandling af dette vigtige lovforslag må ikke blive en formssag, og derfor må vi have et klart svar, og vi må have det her fra denne talerstol.

Ole Bjørn Kraft: Det er meget heldigt, at den udenrigspolitiske debat og forhandlingen om regeringens forsvarsforslag følger så tæt i hælene på hinanden, som det sker, for der er jo en ubrydelig sammenhæng mellem et lands udenrigspolitik og dets forsvar, en ubrydelig forbindelse mellem et medlemskab af en alliance og de forpligtelser, en sådan alliance medfører for de enkelte medlemmer. Det er umiddelbart indlysende, at en forsvarsordning, der skal tjene et fællesskabs beskyttelse af freden, og en forsvarsordning, der skal svare til en neutralitetspolitik, er to meget forskellige ting. Hvor der ikke er klarhed over udenrigspolitikken, vil der komme forvirring i forsvarspolitikken.

Den udenrigspolitiske debat viste klart, hvor den danske udenrigspolitiske linje går, således som det store flertal i denne sal ser på den. Men vil man følge denne udenrigspolitiske linje, må man også opbygge et forsvar, der svarer til den, og som sætter landet i stand til at løse sin del af den fælles opgave. Det har da heldigvis også fundet udtryk i den højtærede forsvarsministers fremsættelsestale, hvori ministeren siger, at man ved den fremtidige forsvarsordning er gået ud fra Danmarks medlemskab i NATO og fra de almindelige retningslinjer for NATOs forsvarsplanlægning. Det er, siger ministeren, NATOs formål at hindre krig gennem det kollektive forsvars forebyggende virkning og at gennemføre et fælles forsvar; hvis et angreb alligevel skulle finde sted.

Om formålet med det danske forsvar er der derfor ikke nogen uenighed mellem den højtærede forsvarsminister og det konservative folkeparti. Regeringen siger gennem ministeren, at den lige så lidt som vi vil føre en neutralitetspolitik eller en politik, der uundgåeligt vil føre frem til kapitula-